

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

ספר בעיר קראקא

התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות
וטריפות ע"י הרה"ק בעל "מגלה עמוקות" הגאון הק'
המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא

אור הזוהר 348 * תשרי תשע"ד

הכשרות בישראל
אנציקלופדיה למלחמת
השחיטה חלק כט
בו יבוא המלחמות הגדולות של הצדיקים
בכל הדורות נגד השוחטים הקלים
שהכשילו את הכלל ישראל בנבילות
וטריפות

חלקו

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של מעלה, ובאיזו מדה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו, והריהו שם בבחינת בן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! כלם נשמעים למוצא פיו וששים למלא את רצונו, מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת נשמתו:

"פחדי אמנם לא היה פחד שוא! רע ומר היה לנו ולנשמותינו לנצח נצחים, אלמלא היינו חוזרים בתשובה בעודנו בחיים, כי כאן, למעלה, אי אפשר יותר לתקן מה שקלקלו למטה."

"ובכן, הסכת אפוא ושמע, חברי היקר!"

בו ברגע שנסמתי פרוחה מגופי, מיד הקיפו אותי מפנים ומאחור, מלמעלה ומלמטה פתות פתות של מלאכי חבלה, משחיתים וקלפות כחול אשר על שפת הים! מראיהם היה כל כך אים ומעורר חלחלה ופלצות, שמהפחד בלבד אפשר היה למות אלף פעמים! חלק מהם הגיעו בדמותם של זאבי טרף רעבים וחלק בדמות נחשים ארסיים ופתנים ענקיים, שהתפתלו סביב במחול שטנים מקפאי דם... ואחרים עטו עלי בדמיות זועזעות ביותר של בריות שונות ומשונות, מין תערכת של איש הפרא וחית היער, עם פרוצופים שחורים משחור ועינים לוחטות צמאות לדם, ובידיהם פגיונות שלופים, דרוכים ומוכנים לתקע אותן בלבי ולטלטל אותי בתנופה אחת אי שם לתוך גיא צלמנות באיזו ארץ ציה ושוממה, אשר משם לא אהלץ עוד לעולם, ואהיה אבוד לנצח נצחים!..."

"אף האימה החשכה שנפלה עלי היתה רק להרף עין, פי מיד נצבו לפניי ארבעה מלאכי רחמים, בדמות פרוצים צחורים, שופעי עדנה ורץ לאין קץ. הם תפסו מקום, אחד למראשותי, אחד למרגלותי ושנים משני הצדדים, הם לא זזו ממני אף לרגע עד אחרי שגמרתי את הטהרה. כך חסמו את הגישה בפני כל מלאכי החבלה ולא היתה להם כל שליטה עלי. הם חרקו בועם בשניהם וירו זקי אש, מוכנים לקרע אותי לגזרים, לעשות אתי פלה ולא להשאיר ממני שריד ופליטה... אף ארבעת מלאכי הרחמים הקיפו אותי בכחומה בצורה, והמשחיתים לא יכלו להתקרב אלי בשום פנים."

"כשהכניסו אותי לארון כדי להובילני לבית הקברות, נגלו לעיני עוד מלאכי מעלה, שהצטרפו לארבעת מלאכי הרחמים, וגוננו עלי לארץ כל הדרך. ולמרות שמלאכי החבלה השחורים ארבו לי כל הזמן בלהיטות עצומה, נדחפים ונדחקים לעברי במאמץ רצחני

השתף בחלום

בעל התשובה השני, שתפו של הנפטר, שאמת מגלת הקלף שלו לקח אתו אל הקבר, חכה בחסר סבלנות במשך כל ימי השבעה, שחברו יבוא אליו בחלום ויספר לו כל מה שארע לו בעולם האמת. אף לשוא! שום אתות לא הגיע מהמת. עבר עוד שבוע ועוד שבוע. השתף היה כבר מלא דאגה וצער. לבסוף, אחרי שבועים נוספים של צפיה מתוחה, הופיע המת בחלומו...

זה היה בלילה הראשון שאחרי השלשים. פאשר בעל התשובה שנסאר בחיים, נרדם על משכב הקש שלו, לאחר יום של עבודה מפרכת, הופיע בחלומו השתף המת. הוא ידע היטב ששתפו כבר הלך לעולמו ואיננו בין החיים, ובדמיונו ראה אותו פדמות מענה ורצוצה עוד יותר מכפי שהיה בעודנו בחיים. ביחוד בימים האחרונים שלפני מותו, כשתארו היה ממש שחור משחור וכל צורתו נשתנתה ונתעקמה מרב כפי ויללות, חרד ורועד מאימת יום הדין.

אף בהופיעו בחלום, כמעט ולא הפיר את שתפו שבלה אתו ביחד את כל שנות חייו, בתקופות של שמחה ואשר ובתקופות של גרון וכאב. פלו היה קורן אור, וכל דמותו הבהיקה באור יקרות. הוא הפיץ סביבו זיו של קדושה וזו, שסגור את העינים כנגה השמש בצצהרים, עד שהיה קושה להסתכל בו. גם התכריכים שלו היו צחורים מצחור, קלבו של שלג קטיפתי בהשתקפו באור השמש שמעל, ללא כל צל או רכב. כל ישותו אמרה הוד והדר של צדיק הנהנה מזיו השכינה בגן עדן העליון...

והקול של דמות הפלאים של מי שהיה שתפו לשעבר! קול מלטף ומעודד כצילי פעמוני כסף! במשך שנות התשובה, הוא שכח כבר שאי פעם היה שתפו מסגל לדבר בקול נמרץ וערני. כל הזמן היה קולו עצוב ולא, מחריש יותר מאשר מדבר. וגם מעט המלים שהיה מוציא מפיו פה ושם, היה להם צליל צרוד וחורק, פאלו בקעו מקברו של מת חי. ואלו עתה היה הקול צלול, מלא עדנה ומתיקות ושופע אשר ונחת רוח. רחוק פרחוק מזרח ממערב מקולו של קצב בור ועם הארץ, שקפה של שרצים, עוונות ופשעים חמורים, תלויה לו מאחוריו. היה קולו כשל אברך משי, שעדן ונודפף על ידי שקיפה נמרצת בלמוד התורה ובחיי קדושה וטהרה.

מיהו בעל "מגלה עמוקות"

"חברי האהוב!"... הגיע אליו קולו הקטיפתי והרף של הנפטר. "אצלכם, בעולם השפל, לא יודעים כלל מיהו בעל ה"מגלה עמוקות",

זכות על עצמה לבד, ולהתגונן נגד דברי האשמה על עברות וחטאים המוטחים נגדה על ידי הקטגוריה.

על פי רב מזמינים גם עדים למשפטים אלה. בעת שחפיתי לתורי להקרא לכס המשפט, התנהל שם משפט של נשמה אחרת, ובמהלך הדיון נקראו קירות ביתו של אותו אדם להעיד נגדו על עברה שעשה שם בסתר, בהיותו בטוח שאף אחד אינו רואה אותו.

"פסקי דין שונים נחרצים לכל נדון ונדון. חלק נדונים לגיהנום, אך יש לקבוע גם לאיזה מדור ולכמה זמן. על אחרים גוזרים לרדת לשאול תחיתית ולכן הקלע. יש גם פאלה שחותרים את דיון לרדת שוב לעלמא דלתתא ולהתגלגל בגוף של בהמה, או בצמח דומם, ולעמד ולחפות ימים ושנים לאין קץ עד שיגיעו לידי תקוה".

"מיד עם מתן פסק הדין, פשהנשמה יוצאת חיבת בדיון, נתנת הרשות למלאכי החפלה והם חוטפים אותה ומוציאים אותה אל המקום המיעד לה. הנשמה מקוננת ומיללת, מביעה את חרטה ומבקשת רחמים, אך בעולם העליון שוב אין מקום לחרטה ולתשובה על העברות שהאדם עבר עליהן בימי חייו עלי אדמות".

המקטרגים במלוא הקטרוג

החלום של הקצב בעל התשובה שנשאר בחיים נמשך שעות על שעות, ושתפו הנפטר המשיך בדווחו על מהלך הדברים באולם בית הדין של מעלה, אליו הובא כדי למסר דיון וחשבון על מעשיו בעולם הזה:

"קורה גם שנשמתו של אדם מגיעה לכאן לבנה פשג וצחה כבדלח, ללא כל פתם או רבב, והיא יוצאת זכאית בדיון, ואז נשמעה הכרזה: לגו עדן! מיד קמים מלאכי מעלה ממקומם וקוראים בקול רנה וצלה: "אשרי וטוב לך! אשרי שזכית לחיי העולם הבא!" פתה של מלאכים קדושים עם כנפים לבנות מקיפות את הנשמה כמין משמר של כבוד, ומפנים לה דרך בהריון בקול חגיגי: "פנו דרך ישרו מסלה, פי צדיק בא! אמרו לצדיק טוב, פי פרי מעלליהם יאכלו!"

בכבוד ובפאר בל יתארו מובל הצדיק למקום מנוחתו בגן עדן, כל הצדיקים יוצאים לקראתו ומקבלים בשמחה גדולה ובחבה יתרה את עמיתם החדש. השמש והירח והכוכבים מאירים את דרכו בהזרימם אלמות אור בצבעי הפסוק והזהב וברק של יהלומים ואבני חן. כל המזלות וכוכבי הלכת משתחווים לפני הצדיק בהגיעו לשערי גן העדן, כל הבריאה כלה אומרת שירה ומשמיעה בקול בכל כלי הזמר: "אשרי לו ואשרי חלקו!"

"אך דברים פאלה קורים רק לעתים נדירות, בדרך כלל יוצאות נשמות חיבות בדיון, ואז אוי ואבוי להן. חברי בית הדין של מעלה מטיחים בפניה דברי תוכחה וזיפה קשים ביותר, ומרעימים עליה בקולות צעקה נזעמים, המזעזעים את כל העולמות:

"רשע! פושע ישראל! באיזו עזות מצח התמרדת נגד מצוותי של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא?! נתנו לך נשמה זכה וטהרה והזהירו אותך לשמר עליה מפל סג ופגם ולהחזיק אותה בקדשה ובטהרה, ולבסוף טמאת אותה וזהמת אותה בחטאיך ובתאוותיך! אוי לך ואוי לנפשך! בגלל הנאות שעה מדמות נמוגות כעשן, ותרת על ש"י עולמות של חיי נצח ותענוגים רוחניים ללא גבול!"

"לקול דברי התוכחה האלה של חברי בית הדין של מעלה, היודרים על הנדון כמהלמת פטיש, נזעקות פתות לאין ספר של מלאכי חפלה שחורים הפורצים לאולם בסערה וסופה, פרוחות ושדי שחת, עטים על הנשמה הרועדת פעלה נדף. אלפי ידיים נוחות עליה בבת אחת,

לפרץ פרצה בחומת המגן שמסביבי ולתפסני ולטלטלני אל מעבר להרי חשף, ועל אף מספרם האין סופי לא יכלו לנגע בי ולעשות לי כל רע".

"כשהורידו את ארוני אל הקבר, לפני שפסו אותי בעפר, עשו מלאכי החפלה מאמץ נועז אחרון, בהדחפם אל הארון ברב רעש והמלה, והתעקשו דוקא לחטף את גופי בכל מחיר. אף המלאכים הקדושים נצבו סביבי איתנים בצור וגוננו עלי כל הזמן מבלי להסיר ממני את מבטם הרחום אף לרגע".

"גם לאחר סתימת הגולל, כאשר הקבר היה כבר מכסה לגמרי, וכל המלוים עם הרב הקדוש שלנו, כבר עזבו את המקום וחזרו העירה, גם אז לא זזו ארבעת מלאכי הרחמים מקברי ונשארו עומדים שם, סוככים עלי בכנפיהם, שלא יאנה לגופי כל רע".

בפני בית דין של מעלה

"ואז הופיעו ארבעה מלאכים אחרים, עוטים חוד והדר, כדי להביא את נשמתי בפני בית דין של מעלה".

"התרוממתי אל על וזנקתי למרומי השמים בהרגישי עצמי כל כך קל, כשאני מרחף בקלות כזו, כאלו הייתי מלאך בעל שש כנפים..."

עד מהרה הגעתי לתוף עולם מלא אור נגוהות, זוהר ומבריק במדה כזו, שאתם שם למטה, בעולם הגשמי, אינכם יכולים אפילו לתאר בדמיון אפס קצהו. מיד מלאה אותי הרגשת אשר ותענוג רוחני עלאי שאין לתארה ולבטאה במלים. כל תענוגי עולם הזה במשך כל ימי חיי אנוש הם כאין וכאפס לעמת הענג של שניה אחת בנהורא עלאה זו.

ארבעה מלאכים, השושבינים שלי, הובילו אותי לעבר ארמון רם ונשא, שפתליו עשויים פלם בדלח טהור, והעמודים והקשתות מזהב ומפז. החלונות שבצו ביהלומי ענק, שנצצו והפיצו אור יקרות למרחקים בצבעי קשת מרהיבי עין, שנשארת עומד נפעם ונרגש מרב קסם. מעל השער הענקי בפתח הארמון מתנוססות המלים "מקום המשפט" חרותות באותיות של אש לוהטת, וליד הכניסה רובצים אריות ונמרים שמרחרחים אחרי כל נשמה המכנסת פניה, ובהתאם למדת החטאים של הנשמה, הם משמיעים קולות נהמה מחרידים".

"ארבעת המלאכים נשאו אותי על כנפיהם והכניסוני למקום המשפט. כאן נתגלה לפני מחזה מרהיב עינים כזה, שלא ידעתי על מי להסתפל קדם. את גדלו של האולם אי אפשר לתפס אפילו במבט מקצה אחד אל משנהו. נוסף לכך משבצים התקרה והרצפה באבני חן מבריקות המפיצות סביבו קרני אור פאלה, שזינו יכה את עין השמש המאירה שם למטה על פני כדור הארץ..."

"באמצע האולם עומד שלחן ענקי שסביבו מסבים חברי בית הדין של מעלה, פלם מלאכי אש אוכלת: בראש השלחן לוחשות מלמעלה באותיות של אש המלים: "תורת משה אמת", ועל פני השלחן מנח ספר תורה פתוח, שאותיותיו בורקות כגחלי אש..."

"לכאן, אל השלחן הזה, מביאים את הנשמות שהעלו זה עתה מעמק הפכא, כדי לחרץ כאן את משפטן לשבט או לחסד".

"בעת המשפט, פותחים את הדף של הנשמה הנדונה, בספר הזכרונות העבה העשוי מקלף, וקוראים מתוכו את כל המעשים הטובים ואת כל המעשים הרעים שבעל הנשמה עשה במשך כל שנות חייו עלי אדמות, ושהוא כתב אותם במו ידיו. לכל משפט מתניבים מלאכי רחמים ומלאכי דין, מליצי ישר ומקטרגים. הנשמה עצמה נאלמת דם בדרך כלל מרב חרדה ופחד, ואינה מסגלת ללמד

פה ובכתב שהיא צרפה ככר מספיק בכור היסורים, וכי כל עוונותיה ופשעיה מרקו ונשטפו בדם ובדמעות, ויצאה זכה ונקיה ללא רבב, יותר מצדיקים גדולים, כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד! ולבסוף אתם מטיחים בפניו את המלה 'רשע'!

אף מלאכי הדין, המשטינים והמקטרגים, השיבו מלחמה שערה בצעקם בחמת זעם בקול מרעיש עולמות:

'בואו וראו את השואה שנושמה זו חוללה ברב פשעיה!...

ותוף שניה הגיעו מפל הצדדים אלפים ורבבות נשמות, מיללות ובוכות ופוקעות צרה:

'הוא גרם למותנו במגפה בגלל עוונותינו!'

'אני עברתי מן העולם בדמי ימי, קוננה אחת הנשמות, מפני שרשע זה הכשיל אלפים ורבבות במאכלי טרפה!'

'היינו ילדי חדר, תינוקות של בית רבן! יללו נשמות אחרות, לא ידענו טעם חטא! היו לנו ספויים להיות גדולי תורה ויראה, ובגלל עוכר ישראל זה גוענו בעודנו באבנו!'

'אנחנו היינו נשים צעירות, נשמע קול נהי ובכי תמרורים מסמרי שערות, ילדנו ילדים בקדשה ובטהרה, קוינו לגדל אותם לתורה ולתורה ולמעשים טובים, אולם בגלל עוונותינו של זה, נפחנו את נשמותינו בשעת הלדה או בתקופת ההנקה. התינוקות הרפים נשארו יתומים, פעוטות ללא אהבת אם וילא טפול אמהי מסור, ועתה אין לנו מנוחה בקבר, קול ככי הפעוטות המספנים בעריסותיהם אינו מרפה מאתנו! כצפרים המקננות על גולגולתן פן אנו מרחפות תמיד על עריסותיהם ומטותיהם של פרי בטננו שנושארו לאנחות. וכשהם סובלים תחת יד המטפלות או בידי האמהות החורגות, אנו נשרפות ממש מרב צער למראה הדמעות של מחמלי נפשנו חסרי הישע... בשבילנו אין צרף בגיהנום! הסבל והצער של היתומים העוזבים, שאין להם מי שיגן עליהם, הם בשבילנו יותר גרועים מענוני התפת. ככר חפניו ליום שבו יגיע לכאן הרשע האכזר הזה, כדי לראות כיצד יתנקמו בו על צערם של עוללנו וטפינו, כיצד יתלקח באש הגיהנום! ולבסוף רוצים למחל לו ולסלח לו על הכל! לא! בשום פנים ואפן לא!'

בעוד הנשים שופכות את מרי לבן בצחחות זעם וכעס ותובעות נקמה עבור עולליתן ויונקיהן, התחילו לפלש לתוף אולם המשפט עדרים עדרים של בקר וצאן, עגלים וגדיים, פשהם פועים וגועים, בוכים ומקוננים בלשונם האלקת, ושוחטים את טענותיהם בפני בית הדין של מעלה:

'היינו גלגולים וזקוקים לתקון נשמותינו בעולם של מטה. וכלנו לזכות למנוחה רק על ידי זה ששוחט ירא שמים ישחט אותנו בשחיטה כשרה ויעשה עלינו את הברכה! כל הזמן היינו מלאי חרדה שלא נפל חלילה בנדיים של גוי ונשחט שחיטה טרפה. וכשכבר זכינו שיהודי יקנה אותנו וצפינו שיובילו אותנו אל השוחט שישחט אותנו בברכה, בספין כשרה ללא פגימה, לקח אותנו פושע ישראל זה, הביא אותנו לתוף מחסן סתר נדח, ושם קטל אותנו במהלמות קרדם על הראש, כפי שנוחרים חזירים טמאים! כל תקוותינו וצפיותנו לתקון ולמנוחה, נפצו ונהיו לאל בנדיי הגסות של מאכיל טרפות זה, ועכשו אנו שוב נעים ונדים בעולם התהו מבלי למצא מנוחה!'

אשריך, בעל תשובה

'בתוף כל הרעש והמהומה הזו עמדתי כאלו לשוני נתקה כפי, מבלי למצא אף מלה אחת לזכותי, המשיך הנפטר לספר בחלום לשפתו

והיא נסחבת באכזריות מדוכן המשפט ונדחפת בגסות החוצה, בדרכה אל הגיהנום, או אל איזה גיא צלמות אי שם במרחבי שממה אין סופיים, אשר משם אין חוזרים לעולם..."

"אני עצמי" המשיך הנפטר לספר לשפתו בחלום, "נדחקתי לתוף קרן זוית, כדי שלא יראוני ושללא ירגישו בי, וכל פלי רועד מפחד ובעתה. לפי היה מר עלי מאד מאימת הדין. מי יודע איזה גזר אכזרי מצפה לי? האם הגיע לכאן אי פעם רשע פמוני, אשר רב שנות חייו עלי אדמות היה שקוע במ"ט שערי הטמאה והזהמה, חטא והחטיא אחרים והכשיל רבבות יהודים יראים ושלמים בעברות חמורות ביותר! האם יהיה לי פתחון פה בפני בית דין של מעלה? התפוצתי בתוף פנתי כשאני כואב ודואב, וכל אותה שעה נצמדתי למגלת הקלף של בעל "מגלה עמקות", שהחזקתי בה בחזקה בשתי ידי בתור המפלט היחידי והאחרון..."

הנשמות מיללות

"הנשמות עברו בפני כס המשפט כבני מרון. אחת אחרי השנייה נדונו הנשמות, מי לענש חמור ומי לענש קל יותר. אף אחת לא יצאה חפה מפשע לגמרי. והנה אני שומע את קולו של הפרוץ קורא בשמי ובשם אבי... ארבעה מלאכי הרחמים הוליכו אותי בעדינות אל שלחן המשפט, ואחד המלאכים פתח את הדף שלי בספר הזכרונות הגדול..."

לפתע פתאם רעדו אמות הספים מקול צעקה אמה שהדהדה בחלל האולם הענקי:

'מי הביא לכאן את הרשע המרשע הזה?! כל מדורי הגיהנום לא יספיקו בשבילו!!!'

קפאתי על מקומי מרב בעתה ופלצות, אף המלאכים השושבינים שלי, עוררו אותי מקפאוני בנגעם בי בקלילות ככנפי המשי הרכות שלהם. נזכרתי במגלת הקלף של בעל "מגלה עמקות" שהיתה צמודה ללבי, והנחתי אותה במהירות על פני השלחן...

ואז נשמע שנית הקול התקוף:

'איזה מין דבורים הם אלה של בעל "מגלה עמקות"? שהוא יגזר עלינו לפטר נשמה כזו מפל ענש? אין לו כל סמכות לתת לנו הוראות, שנקבל את התשובה של הפושע לעיר שלמה של יהודים במשך עשרות שנים, למען בצע כסף!!!'

בארח פלא הופיעה במהירות הבזק מאי שם קבוצה גדולה של מלאכים, מליצי ישר, שפתחה ב"התקפת נגד" בתקיפות דקדשה:

'מדוע אתם עוד נטפלים לנשמה מענה זו?! האם לא מספיקים בשבילה היסורים שסבלה בחייה?! באילו אמצע וגבורה גלתה היא בעצמה את פשעיה ברבים והודתה עליהם ללא כל סג בפני עם ועדה, מבלי להרתע מלהיות צפוי לבזיונות ולחטרפות, בלי סוף זרקה מאחרי גוה את כל חיי העשר והרוחה והשמידה כמו ידיה את כל הונה ורכושה, את כל אוצרות החמדה שאספה במשך כל שנות חייה, מבלי להשאיר מהם שריד ופליט! ותרה מרצונה הטוב ובנפש חפצה על כל תענוגי העולם הזה, עברה סבל וענויים קשים ומרים במשך שלש שנות גלות ונדודים, קר וחם. בושות והשפלות, יסורי גוף ונפש שאין לתארם! והכל קבלה באהבה ובהכנעה גמורה! אלו הייתם אתם מתלבשים בגופות של בני אדם ויורדים לאותו עולם לחיות חיי אנוש, לא הייתם מסגלים בשום פנים לשאת ולסבל ענויים כאלה! הייתם נשברים מיד ולא הייתם יכולים להמשיך בתקוני התשובה! ועתה אתם רוצים גם להטיל אותה לתוף אש הגיהנום?! הרב הקדוש והטהור בעל "מגלה עמקות" הבטיח לה בעל

אפשר לתאר דבר כזה. כל נשמה זכתה לכבוד ויקר כזה, אשר עין לא ראתה כמותם".

"בשגמרו עם כל אלה, נפנו לטפל בי. העמידו אותי על דוכן גבוה כשמשביבי מלאכי מרום זוהרים כזה הרקיע, וכלם פאחד משמיעים בקול ומנגינה שמימית שאין דומה לה: "פלוני יצא זכאי בדיון!" בקראם שמי ושם אבי.

ואז נבקעו ונפתחו רקיעים ללא ספר, ולעיני נתגלה מחזה מרהיב כזה של הוד והדר, פאר ותפארת שאין לתארם ואין להשיגם בתפיסת אנוש.

מכל הצדדים הדהדה שירת המלאכים:

'זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!'

הכל אומר שירה! גם ספר התורה המנח על השלחן השתתף בשמחה, ואותיותיו הלוחשות כגחלי אש כאלו הכריזו גם הן: 'זכאי הוא! צדיק הוא!'

"משביבי התפשט מין אור כזה, שהיה חזק אלפי מונים מאור השמש בגבורתו, ומלא אותי ענג אין קץ.

"מרגע לרגע זרמו לקראתי יותר ויותר מלאכי עליון וצדיקים זכים וטהורים, שיצאו מגן העדן כדי לקבל את פני השכן החדש. ראשי כלם היו מעטרים בעטרות משבצות הלומים ואבני חן שנוצצו כניצוצות של אש בשלל צבעים וגונים."

"עד מהרה הופיעו ששה מלאכי אש, שנושאו חפת פאר, שמוטותיה עשויים מעצי ארזים, והפרכת הפרושה עליהם מלמעלה זהב טהור, ובמקרה הזה המלים 'פי לה' המלוכה. עם המלאכים נושאי החפה הגיע מחנה שלם של מנגנים ומשוררים עם כלי זמר לאין ספר. אלה היו הלויים הקדושים, מהמקהלה של דוד המלך."

"כל הכבוד הזה נעצרה ליד הדוכן שעליו עמדת. שוב נשאו אותי המלאכים על פניהם והעמידו אותי מתחת לחפת הזהב, ומיד פתחו המנגנים בזמר והמשוררים בשירה. את התענוג הרוחני העלאי שהרגשתי בהקשיבי לשירי המקהלה אין לתאר במלים, אדם חי שישמע שירה כזו עלול למות מיתת נשיקה מרב מתיקות."

"וכך התחילו להוביל אותי ברב פאר והדר למקום מנוחתי בגן עדן. הנפטר המשיך לספר בחלום לשתפו בחיים לשעבר, כיצד הכנס לבסוף לגן עדן ותאר בפניו את הכבוד והיקר והגדלה שחלקו לו בהנכסו לשערי גן העדן.

"הכבוד הגדול ביותר שהאדם יכול לקבל במשך כל ימי חייו עלי אדמות, הריהו כקלפת השום לגבי מה שהשפע עלי בשניה אחת בגן עדן! וממי זכיתי לקבל את כל הכבוד והיקר? מצדיקים קדושים וטהורים, אשר פניהם מזוהרים כזה הרקיע וראשיהם עטורים בקתר התורה."

"שני ישישים, שהוד פניהם הקרין אור יקרות למרחקים, צעדו לקראתי כשהם נושאים בידיהם פתרון מפאך להפליא, משבץ באבני חן יקרות ביותר, ועליו התנוססו המלים "בעל תשובה גמור". את הפתרון הזה נתנו על ראשי בטקס מרשים ביותר, והתחילו להוליד אותי בדרכי להיכלם של בעלי התשובה, היכל מפאך ונהדר ביותר, שאין די מלים בשפת אנוש כדי לתארו. כל הצדיקים לוו אותי עד לשם, ובהפנסי פניהם נפרדו ממני בקראם יחד בקול: 'אשריך שזכית לקר!'

המסך בעלון הבא

הקצב. 'כאשר ראה הסגור שלי שפך המאזנים עומדת להכריע לרעתי, הוא לקח ממני את מגלת הקלף של רבינו בעל "מגלה עמקות", באמרו אלי:

'אל תירא ואל תפחד! המתן לי פאן!'

המלאך מליץ הישר שלי התנשא במעוף בזק מעלה מעלה, לגבהי מרומים, ולאחר שהות קצרה חזר בלזית מחנה שלם של סגורים, מלאכי עליון בעלי כנפי כסף צהור, שפתחו בנאומי הגנה בדברים פדריבנות:

'אמנם הטא הנדון חטאה גדולה, עוונותיו רבו משערות ראשו זאת עבדה שאין להכחישה... אף אף אחד אינו יכול להכחיש את העבדה שהוא נשאר יתום בגיל פשוט וגדל בתנאים קשים ביותר אצל דוד קשוח ואכזר, שהעביד אותו בפרך, ולא למד אותו לא תורה ולא חכמה, לא יהדות ולא יראת שמים. וכיון שהיה בור ועם הארץ, הוא נתפס לתאות הממון ושקע ביון החטאת מבלי לתת דין וחשבון לעצמו עד היכן הדברים מגיעים. ועוד עבדה שאין להכחישה, שמיד כשעמד על המרת הדברים, מיד פשוטע לו שאשמתו גדולה עד רום שמי שמים, לא הסס אף לרגע מלהתודות על פשעיו ברבים, להביע חרטה בלב נשבר ונדכה ולבקש דרך לתשובה! ואילו דרך תשובה היתה זאת! אילו סבל ויסורים קשים ומרים קבל עליו באהבה ובכרצון במשך שנים רבות לאחר מכן, כדי לכפר על עוונותיו! אין לתאר את הענויים הגופניים והנפשיים של שלש שנות הגלות, בדרך הדיודים מלאת החתחתים, ברעב ובקר וכל מיני פגעים, בהשפלות ובבזיונות, בחרפות ובבושות, ובחכרות פמביות בכל אתר ואתר: 'אני הוא החוטא והפושע! אני הוא העובר ישראל! אנא תבוא אותי! תרפו לי בפרצוף! תרמסו אותי ברגלים!' והכל מפני שנודע לו עד כמה כבדה אשמתו, ובגלל ההחלטה הנחושה לעשות הכל כדי למרק את עוונותיו ולהגיע לתשובה שלמה, כפי שבית הדין הגדול בקראקא הטיל עליו! והנה פאן מנחת לפניהם מגלת הקלף של הרבי הקדוש בעל "מגלה עמקות", הקובע ומאשר שהנדון כבר כפר על כל חטאיו על ידי הסבל והענויים ותקוני התשובה בשארית שנותיו עלי אדמות! והרי דין מפרש הוא בגמרא: 'ביון שלקה הרי הוא כאחיה! ולאחר שכבר קבל מרצונו הטוב את מנת היסורים בעולם של מטה, הרי הוא נקי עתה מכל חטא...'

נאומי הסגוריה שאיררו רשם עז, וחברי בית הדין של מעלה התחילו מחדש לנתח את העבדות, לבדק ולשקל שוב, והדיינים נמשכו שעה ארבה. לבסוף נפלה ההכרעה: פשם שקבעו בבית דין של מטה, פך קובעים ומאשרים בבית דין של מעלה! פסק הדין של בעל "מגלה עמקות" שריר וברור וקיים! הקצב בעל התשובה נקי מכל חטא ועון פתינוק שנולד!..."

"בד בבד עם פסק הדין שלי, הוציא בית הדין של מעלה עוד פסק דין שני", המשיך הנפטר לספר לשתפו בחלום, "כל הנשמות שבגלל עוונותי הלכו לעולמם ללא עת, וכן כל הגלגולים של בעלי החיים שקטלתי אותם ועל ידי פך קפחתי את חלקם בשני העולמות, יקבלו עתה את תקונם, ושערי גן העדן יפתחו לפניהם..."

"מיד באו במעוף-בזק מחנות מחנות של מלאכים, והחלו להוביל, כל נשמה לחוד, ברב פאר והדר, בדרך לגן עדן, כל אחד למקום היכלה בהתאם למאזן מעשיה הטובים. חלק מנשמות אלו החלו בו ברגע להקרוין סביבן קרני אור מבהיקות זוהר כזה שאצלקם למטה אי

כל התפילות מתקבלות רק על ידי לימוד זוהר הקדוש, הזוהר הקדוש המלכים, ומי שילמד ינצל.